

Arrest

nr. 82 012 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 24 november 1969 in Kazachstan. In 1991 huwde u er officieel met S.M. (...). Op 5 maart 1992 werd uw zoon, S. A. (...), geboren, op 14 januari 1997 werd uw dochter, S. K. (...), geboren, en op 3 augustus 2003 werd uw dochter, SALIKHOVA Alina, geboren. Vanaf 2004 woonde u met uw gezin in Astrakhan (Russische Federatie). In 2009 scheidde u uit de echt. Het hoederecht over de kinderen werd u officieel toegekend. Na uw scheiding verhuisde u in september 2009 naar Karabulak (Ingoesjetië).

Op 29 februari 2010 ging uw zoon A. (...) naar zijn familie in Tsjetsjenië. Op 5 of 8 maart 2010 vond er een huiszoeking plaats bij u thuis die werd uitgevoerd door leden van de Russische veiligheidsdienst (FSB). Ze zochten uw zoon en bepaalde literatuur die hij las. Ze vroegen welke plaatsen uw zoon bezocht en vernoemden verschillende namen van personen. Ze lieten ook een oproepingsbrief achter gericht aan uw zoon. De volgende dag belde u uw zoon op en vertelde hem wat

er was gebeurd. Uw zoon zei dat hij voorlopig niet meer naar huis zal komen en dat u beter bij uw zus, M.F. (...), zou inwonen, wat u vervolgens deed. U kon uw zoon zelf niet bereiken. U had enkel contact met hem wanneer hij u opbelde. Hij belde u op met verschillende nummers die nadien geblokkeerd bleken te zijn.

Na een tijdje bij uw zus te hebben ingewoond, wilde u terug zelfstandig wonen en een zaak opstarten. In juni 2010 huurde u vervolgens een eigen huis, eveneens in Karabulak. Op 28 januari 2011 liet u zich op dit adres registreren.

Op 24 februari 2011 werd u een Russisch internationaal paspoort uitgereikt. U had dit reispaspoort aangevraagd omdat u naar China wilde reizen om apparatuur te kopen om een eigen schoonheidssalon op te starten. Op 25 februari 2011 kwam uw zoon 's nachts bij u in Karabulak overnachten. De volgende ochtend vertrok hij weer.

Op 27 februari 2011 vond er een tweede huiszoeking plaats bij u thuis, die werd uitgevoerd door gemaskerde leden van de FSB. Ze vielen met geweld binnen en gaven u een slag op uw hoofd waardoor u het bewustzijn verloor. Toen u terug bij bewustzijn kwam voelde u dat er een vuurwapen tegen uw nek werd gehouden. Uw belagers vroegen u waar uw zoon zich bevond. Ze dreigden u te vermoorden en uw dochters mee te nemen indien u uw zoon niet zou aangeven. Ze begonnen u ook te ondervragen over D. U. (...) en M. Y. (...). Vermoedelijk wisten ze dat uw zoon enkele dagen eerder bij u thuis was geweest. Ze verboden u uit Rusland te reizen en namen daarom uw internationaal paspoort en de geboorteaktes van uw dochters mee. Ze gaven u één week om uw zoon tot bij hen te brengen. Hierna dook u onder in een appartement bij een bejaard koppel. Twee weken na de huiszoeking vond er ook een huiszoeking plaats bij uw zus thuis, omdat men op zoek was naar u. Om hun veiligheid te waarborgen gaf u uw dochters mee met de nicht van uw man, opdat ze bij hem konden wonen. Uw zoon overtuigde u nadien het land te verlaten, omdat uw leven in gevaar was.

Op 4 september 2011 vertrok u vanuit Ingoesjetië naar Moskou met R. (...), een vriend van uw zoon. In Moskou verbleef u een maand totdat u kon doorreizen. Daar werd door de vrienden van uw zoon eveneens een vals internationaal paspoort voor u geregeld.

Op 12 oktober 2011 reed u met een toeristenbus vanuit Moskou naar België.

Op 14 oktober 2011 kwam u in België aan en u diende diezelfde dag uw asielaanvraag in."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Ingoesjetië problemen heeft met de autoriteiten, omdat zij op zoek zijn naar uw zoon, S. A. (...).

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral legde u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voor van het bestaan en de identiteit van uw zoon, S. A. (...), door wie uw problemen die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit uw herkomstland begonnen. U verklaarde bovendien dat u in 2009 bent gescheiden met uw voormalige echtgenoot en dat aan u het hoederecht over de kinderen officieel werd toegekend (CGVS, p. 5).

Noch van uw echtscheiding, noch van de toekenning van het hoederecht legt u echter enig begin van bewijs voor. Aangaande uw scheidingsakte verklaarde u tevens dat het misschien bij uw zus ligt en dat u andere problemen had zodat u er niet aan had gedacht (CGVS, p. 5).

Hierdoor toont u echter geenszins aan dat u gescheiden bent en dat aan u het hoederecht over uw kinderen werd toegekend na uw scheiding.

Daarnaast legt u ook geen enkel begin van bewijs voor van de identiteit van uw twee dochters.

In dit verband is het bovendien weinig aannemelijk dat u niet weet waar uw ex-man, alsook uw dochters die u noodgedwongen hebt achtergelaten, zich nu bevinden. Uw zoon zou de nicht van uw ex-man hebben gecontacteerd om uw dochters te komen ophalen. Sinds uw aankomst in België hebt u enkel aan uw zus gevraagd of zij weet waar uw dochters zich momenteel bevinden (CGVS, p. 5, 16, 17).

Ten slotte is het eveneens weinig aannemelijk dat u niet wist en weet waar en bij wie uw zoon in Tsjetsjenië verbleef, hoewel u zowel voor als na uw vertrek naar België telefonisch contact met hem onderhield, hij u overhaalde het land te verlaten, en de problemen die u hebt gekend met de autoriteiten in uw land van herkomst net betrekking hebben op hem (CGVS, p. 5-6).

Daar u weinig aannemelijk maakt dat u het hoederecht had over uw kinderen na uw scheiding, gezien u geen enkel begin van bewijs voorlegt van uw echtscheiding, de toekenning van het hoederecht, noch van de identiteit van uw kinderen, kan u ook weinig aannemelijk maken dat de problemen die de aanleiding hebben gevormd tot uw vertrek uit uw herkomstland en die betrekking hadden op uw zoon, daadwerkelijk plaatsvonden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo wist u hoegenaamd niet waarom uw belagers op zoek waren naar uw zoon (CGVS, p. 12). U verklaarde voorts dat er tijdens de eerste huiszoeking op 5 of 8 maart 2010 een oproepingsbrief werd overhandigd gericht aan uw zoon. Hij zou zich moeten melden op 15 maart 2010 bij de FSB (CGVS, p. 12-13). U wist echter niet bij welke persoon uw zoon zich diende te melden, met betrekking tot welke zaak hij zich diende te melden, noch in welke hoedanigheid hij zich diende te melden (CGVS, 2 p. 14). Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs van deze oproeping voor.

Daarnaast verklaarde u dat u meteen na de tweede huiszoeking op 27 februari 2011 onderdook in het appartement van een bejaard koppel, waar u verbleef tot aan uw vertrek op 4 september 2011 (CGVS, p. 15). U kende echter het adres niet waar dit appartement gelegen was (CGVS, p. 17).

Ten slotte verklaarde u dat uw reis werd geregeld door de vrienden van uw zoon (CGVS, p. 10). U wist echter hoegenaamd niet van waar uw zoon deze vrienden kende (CGVS, p. 11).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde en consistente informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst.

Zo moet worden opgemerkt dat aan u op 24 februari 2011 een Russisch internationaal paspoort werd uitgereikt.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Ingoesjetië opgespoord worden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Dit is overigens des te opmerkelijker aangezien u verklaarde dat uw pas verkregen internationaal paspoort werd afgenomen bij de huiszoeking op 27 februari 2011 die werd uitgevoerd door leden van dezelfde overheidsinstantie, de FSB.

Het is weinig waarschijnlijk dat dezelfde instantie u eerst een internationaal paspoort zou uitreiken, om deze vervolgens na drie dagen van u af te nemen (CGVS, p. 7-8).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Rusland naar België.

U verklaarde dat u vanuit Ingoesjetië met een vriend van uw zoon naar Moskou reisde, waar u een maand hebt verbleven en waar voor uw reis een vals internationaal paspoort werd geregeld. Vervolgens reisde u vanuit Moskou naar België met een toeristenbus (CGVS, p. 8-10).

U wist echter niet waar u de EU bent binnengekomen, noch welke landen u hebt doorkruist tot uw aankomst in België.

U verklaarde dat er onderweg van Rusland naar België een grenscontrole was, doch kon u niet aangeven waar dit was (CGVS, p. 9-10).

U verklaarde dat u van Rusland naar België hebt gereisd met een vals internationaal paspoort, dat werd geregeld door de vrienden van uw zoon. U wist echter niet precies welke geboortedatum in dit valse

reispaspoort vermeld stond, noch door welk land het visum dat het paspoort bevatte, werd uitgereikt. U zei dat u dit document even oppervlakkig had bekeken en nadien aan de buschauffeur had gegeven (CGVS, p. 8).

Voorts wist u pas onderweg, op het laatste moment, dat u naar België zou reizen (CGVS, p. 8, 10).

Ten slotte verklaarde u geen afspraken te hebben gemaakt met de buschauffeur indien er onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 10).

Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw Russisch internationaal paspoort tijdens de tweede huiszoeking op 27 februari 2011 werd afgenomen (CGVS, p. 7-8). U verklaarde bovendien dat u onderweg van Rusland naar België niet persoonlijk werd gecontroleerd (CGVS, p. 10).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een toeristenbus, zonder persoonlijke paspoortcontrole, de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p.10).

Opmerkelijk is bovendien dat u verklaarde dat andere passagiers op de bus bij een grenscontrole wel werden gecontroleerd, maar uzelf niet.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielrelaas voorgelegde document, uw Russisch binnenlands paspoort, is niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kan wijzigen. Dit document bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en weigert aan haar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 4 februari 2012 een schending in van artikel 6, alinea 3, c van het E.V.R.M.. Tevens beroept zij zich op een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat de stukken van haar dossier haar werden meegedeeld. Verzoekster meent nochtans dat dit een vereiste is opgelegd door artikel 6, alinea 3, c van het E.V.R.M..

Verzoekster stelt dat haar advocaat zijn tussenkomst per brief aan het Commissariaat-generaal meldde met de uitdrukkelijke vraag hem een afschrift over te maken van alle stukken van het dossier, teneinde hem toe te laten haar met kennis van zaken bij te staan.

Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal aan de advocaat echter geen kopieën bezorgde en zo het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur miskende.

Verzoekster meent dat het niet kan dat de commissaris-generaal, wetende dat haar raadsman niet aanwezig was ten tijde van haar gehoor, geen inzage gaf in haar dossier; verzoekster stelt dat zo haar rechten van verdediging werden geschonden.

Verzoekster voert verder een schending aan van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster benadrukt dat zij tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal heeft gewezen op de concrete mishandelingen door de FSB waardoor zij bewusteloos werd. Zij stelt dat de FSB nog steeds haar familie lastig valt om te weten waar zij zelf en haar zoon zouden verblijven. Zij haalt aan dat er in dit verband meer dan één huiszoeking plaatsgreep en dat er gegronde redenen zijn om te vrezen dat zij zelf verder verontrust zal worden indien zij naar haar land van herkomst terugkeert.

Verzoekster is van mening dat het niet is omdat zij niet alles heeft verteld bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal, dat de door haar naar voor gebrachte asielmotieven niet geloofwaardig zouden zijn. Zij geeft aan dat zij bij het verhoor nog sterk onder de indruk was van de meegemaakte feiten en de reis. Verzoekster werpt in dit verband op dat overigens niet al haar verklaringen nauwkeurig genoteerd werden en meent dat de bestreden beslissing zodoende onterecht een vermoeden van kwade trouw schept. Verzoekster benadrukt dat zij de feiten zo nauwkeurig mogelijk heeft weergegeven. Verzoekster stelt (zie het verzoekschrift, p. 6) *"In de betwiste beslissing wordt een te nauwkeurige waarde gehecht aan de letterlijke tekst van een verklaring – al is die door de betrokkene ondertekend-die opgesteld is in een taal die de betrokkene niet begrijpt."*

Verzoekster citeert uit het document *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"* van UNHCR van 16 december 1998.

Zij wijst er op dat ook personen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd werden, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, als vluchteling kunnen erkend worden.

Verzoekster voert verder een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster volhardt in de oprechtheid van haar verklaringen en benadrukt dat zij, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, zal onderworpen worden aan een reëel risico op ernstige schade aangezien zij er reeds herhaaldelijk werd bedreigd en de plaatselijke autoriteiten haar niet kunnen beschermen. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een aantal algemene informatiebronnen toe ter staving van haar betoog.

Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad leidt uit het verzoekschrift af dat verzoekster een schending van de motiveringsplicht inroept. Dit valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat -waar verzoekster aan haar verzoekschrift een aantal algemene informatiebronnen toevoegt ter staving van haar betoog- een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

De fotokopie van haar Russisch binnenlands paspoort, dat verzoekster aan haar verzoekschrift voegt, betreft een document dat reeds eerder door verzoekster werd neergelegd op het Commissariaat-generaal en die zich al in het administratief dossier bevindt. De Raad gaat hier bijgevolg niet dieper op in.

Waar verzoekster in de bestreden beslissing opwerpt dat de aanvraag om inzage door haar raadsman niet werd beantwoord, blijkt uit de nota van 15 februari 2012 van de commissaris-generaal dat er een vergissing is gebeurd op het Commissariaat-generaal bij het verwerken van de aanvraag om inzage waardoor deze inderdaad niet heeft plaatsgevonden op de manier zoals dit door verzoeksters raadsman gevraagd werd.

De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij waar deze in voormelde nota aangeeft dat het de advocaat van verzoekster vrijstond om deze vergissing recht te zetten door zich eenvoudigweg nogmaals te richten tot de dienst "Advocaten" van het Commissariaat-generaal; advocaten en personen die de asielzoekers bij hun procedure begeleiden hebben, conform artikel 32 van de Grondwet, steeds de mogelijkheid het dossier in te kijken en een fotokopie van sommige stukken uit het dossier te krijgen door zich eenvoudigweg te wenden tot de voormelde dienst, zoals vermeld wordt op het formulier ter bestelling van kopieën. Verzoekster toont niet aan dat zij geen gebruik kon maken van dit inzagerecht en haar grief dat zij geen beroep kon indienen met volledige kennis van haar dossier, mist dan ook feitelijke grondslag.

De Raad wijst er ook op dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de

Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Wat de ingeroepen schending door verzoekster van artikel 6 E.V.R.M. betreft, benadrukt de Raad dat reeds werd geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. De aanhef van artikel 6 E.V.R.M. geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (zie artikel 6 E.V.R.M. "Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]").

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (zie AH 18 maart 1997, nr. 14/97 dat stelt "[...] Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.", zie ook RvV 15 juni 2007, nr. 123). Artikel 6 E.V.R.M. is niet van toepassing op het asielrecht (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk).

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt van het bestaan en de identiteit van haar zoon, door wie haar problemen begonnen zouden zijn.

Verder legde verzoekster evenmin een begin van bewijs voor aangaande haar echtscheiding en de toekenning van het hoederecht over haar kinderen.

De commissaris-generaal stelde tevens terecht vast dat verzoekster onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van haar asielrelaas:

"Zo wist u hoegenaamd niet waarom uw belagers op zoek waren naar uw zoon (CGVS, p. 12). U verklaarde voorts dat er tijdens de eerste huiszoeking op 5 of 8 maart 2010 een oproepingsbrief werd overhandigd gericht aan uw zoon. Hij zou zich moeten melden op 15 maart 2010 bij de FSB (CGVS, p. 12-13). U wist echter niet bij welke persoon uw zoon zich diende te melden, met betrekking tot welke zaak hij zich diende te melden, noch in welke hoedanigheid hij zich diende te melden (CGVS, 2 p. 14). Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs van deze oproeping voor. Daarnaast verklaarde u dat u meteen na de tweede huiszoeking op 27 februari 2011 onderdook in het appartement van een bejaard koppel, waar u verbleef tot aan uw vertrek op 4 september 2011 (CGVS, p. 15). U kende echter het adres niet waar dit appartement gelegen was (CGVS, p. 17). Ten slotte verklaarde u dat uw reis werd geregeld door de vrienden van uw zoon (CGVS, p. 10). U wist echter hoegenaamd niet van waar uw zoon deze vrienden kende (CGVS, p. 11)."

Daarnaast merkte de commissaris-generaal op dat het gedrag van verzoekster in haar land van herkomst niet te rijmen valt met haar voorgehouden vrees ten opzichte van de autoriteiten van haar land; aan verzoekster werd op 24 februari 2011 een Russisch internationaal paspoort uitgereikt, terwijl uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht verzoekster in Ingoesjetie opgespoord worden, kan er inderdaad redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de autoriteiten haar niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee zij het land zou kunnen verlaten.

Ten slotte zette de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uiteen waarom er evenmin geloof gehecht kan worden aan verzoeksters verklaringen over haar reisweg van Rusland naar België.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Verzoekster beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de bewijslast, het herhalen van een aantal wetsartikelen, het opwerpen van blote beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal en het louter aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit alles op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ookal moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat het niet is omdat zij niet alles heeft verteld bij haar gehoor op de het Commissariaat-generaal, dat de door haar aangehaalde asielmotieven niet

geloofwaardig zouden zijn en dat bovendien niet al haar verklaringen nauwkeurig genoteerd werden, antwoordt de Raad dat verzoekster nalaat aan te geven welke van haar verklaringen niet nauwkeurig werden genoteerd. Evenmin verduidelijkt zij in haar verzoekschrift in welke mate deze verklaringen een andere licht zouden kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeksters verweer daaromtrent is niet ernstig.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift opmerkt dat zij bij haar verhoor nog sterk onder de indruk was van de feiten en de reis, merkt de Raad op dat dit geen afdoende verklaring is voor de verscheidene vastgestelde vage, weinig aannemelijke verklaringen en onwetendheden van verzoekster. Daarenboven benadrukt de Raad dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof worden gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 5 december 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE